

Smernice o pristopu vpogleda

Uvod

- 1.1 Organ EIOPA v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (v nadaljnjem besedilu: uredba o EIOPA)¹ pripravlja Smernice o pristopu vpogleda.
- 1.2 Smernice se nanašajo na člena 104 in 105 Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (v nadaljnjem besedilu: direktiva Solventnost II)².
- 1.3 Te smernice so namenjene nadzornim organom v skladu z direktivo Solventnost II.
- 1.4 Cilj teh smernic je v državah članicah povečati usklajenost in spodbuditi zblíževanje strokovnih praks pri uporabi pristopa vpogleda za posamezna podjetja vseh vrst in velikosti, ki uporabljajo standardno formulo.
- 1.5 Cilj teh smernic je podjetjem zagotoviti podporo pri izračunu njihovega zahtevanega solventnostnega kapitala, povezanega s tržnim tveganjem, v skladu z direktivo Solventnost II.
- 1.6 Za možno uporabo pristopa vpogleda se upoštevajo samo primeri, ki niso že opredeljeni kot tehnike za zmanjševanje tveganja. Kadar zavarovalnice in pozavarovalnice uporabljajo tehnike za zmanjševanje tveganja, se predpostavlja, da razumejo osnovna tveganja in so že izvedle vpogled.
- 1.7 Če izraz ni opredeljen v teh smernicah, velja njegova opredelitev iz pravnih aktov, navedenih v uvodu.
- 1.8 Smernice se začnejo uporabljati 1. aprila 2015.

Smernica 1 – Skladi denarnega trga

- 1.9 Podjetja bi morala za sklade denarnega trga uporabiti pristop vpogleda.

Smernica 2 – Število ponovitev

- 1.10 Podjetja bi morala izvesti zadostno število ponovitev pristopa vpogleda, kjer je to ustrezno (npr. če je sklad vložen v druge sklade), da zajamejo vsa bistvena tveganja.

Smernica 3 – Naložbe v nepremičnine

- 1.11 Podjetja bi morala v podmodulu tveganja spremembe vrednosti nepremičnin pokriti naslednje naložbe:

¹ UL L 331, 15.12.2010, str. 48–83.

² UL L 335, 17.12.2009, str. 1–155.

(a) zemljišča, stavbe in nepremičninske pravice;

(b) naložbe v nepremičnine za lastno uporabo podjetja.

1.12 Podjetja bi morala za kapitalske naložbe v gospodarsko družbo, ki se ukvarja izključno z upravljanjem objektov, upravljanjem nepremičnin, razvojem nepremičninskih projektov ali podobnimi dejavnostmi, uporabiti podmodul tveganja lastniških vrednostnih papirjev.

1.13 Kadar podjetja vlagajo v nepremičnine prek kolektivnih naložbenih podjetij ali drugih naložb v obliki skladov, bi morala uporabiti pristop vpogleda.

Smernica 4 – Skupine podatkov

1.14 Kar zadeva skupine iz člena 84(3) izvedbenih ukrepov, bi morala podjetja, kadar so sredstva, zajeta v podmodulih tveganja kreditnega razpona in obrestne mere, razvrščena na podlagi kategorij trajanja, zagotoviti dokazljivo smotrnost trajanj, dodeljenih kategorijam³.

1.15 Če se uporabljajo skupine za različne stopnje kreditne kvalitete, bi morala podjetja zagotoviti dokazljivo smotrnost stopenj kreditne kvalitete, dodeljenih skupinam.

Smernica 5 – Skupine podatkov in tveganje koncentracije

1.16 Kadar se v skladu s členom 84(3) izvedbenih ukrepov za izračun kapitalske zahteve koncentracije tržnega tveganja uporabi kakršna koli skupina za posamezne izpostavljenosti osnovnih sredstev kolektivnih skladov in ni mogoče dokazati, da skupine, na katere je razdeljen sklad, ne vsebujejo istih posameznih izpostavljenosti, bi morala podjetja predpostavljati, da vsa sredstva, za katera dejanska posamezna izpostavljenost ni opredeljena, pripadajo isti posamezni izpostavljenosti.

1.17 Zgornji odstavek ne velja, kadar za posamezne izpostavljenosti obstajajo omejitve izpostavljenosti, v skladu s katerimi je upravljan sklad.

1.18 Podjetja bi morala združiti izpostavljenosti za skupine iz odstavka 1.16 v vseh kolektivnih skladih, v katere se vlagajo, in izravnati vse izpostavljenosti posamezne skupine z znanimi posameznimi izpostavljenostmi v svojem portfelju sredstev.

Smernica 6 – Posredna izpostavljenost tveganju katastrofe

1.19 Pri izračunu zahtevanega solventnostnega kapitala v zvezi s posrednimi izpostavljenostmi tveganjem katastrofe, kot so naložbe v obveznice, katerih izplačilo je odvisno od nepojavitve danega katastrofalnega dogodka, bi morala podjetja upoštevati vse izpostavljenosti kreditnemu tveganju in tveganju katastrofe.

³ UL L 12, 17.01.2015, str. 1–797.

1.20 Izpostavljenosti katastrofi bi bilo treba obravnavati v ustreznih podmodulih katastrofe, in sicer na način, kot da podjetje neposredno poseduje osnovno izpostavljenost katastrofi.

Smernica 7 – Katastrofne obveznice, ki jih izda podjetje

1.21 Kadar podjetje izda katastrofne obveznice, ki ne izpolnjujejo zahtev za tehnike za zmanjševanje tveganja iz členov 208 do 215 izvedbenih ukrepov, njihova obravnava v standardni formuli ne bi smela voditi do kapitalske olajšave za katastrofne elemente teh obveznic.

1.22 Podjetja bi morala te katastrofne obveznice v izračunu zahtevanega solventnostnega kapitala obravnavati na način, kot da načrt izplačevanja ni odvisen od nepojavitve katastrofalnega dogodka.

Smernica 8 – Dolgoživostne obveznice

1.23 Kadar podjetja kupujejo dolgoživostne obveznice, ki ne izpolnjujejo zahtev za tehnike za zmanjševanje tveganja iz členov 208 do 215 izvedbenih ukrepov, bi morala kapitalsko zahtevo v zvezi s tveganjem umrljivosti in tveganjem spremembe kreditnih pribitkov izračunati na način, kot je določeno v odstavkih 1.24 do 1.28.

1.24 Kapitalska zahteva standardne formule za podmodul umrljivosti bi morala temeljiti na teoretičnem portfelju pogodb o življenjskem zavarovanju za primer smrti:

- (a) pri čemer se izplača dana vsota za smrt;
- (b) na podlagi reprezentativnega vzorca referenčne populacije, na kateri temelji indeks dolgoživosti;
- (c) kadar je čas trajanja vsake pogodbe o življenjskem zavarovanju za primer smrti enak času trajanja izplačil kuponov.

1.25 Teoretični portfelj bi morala podjetja oblikovati na tak način, da je v skladu s predpostavkami najboljših ocen skupno izplačilo upravičenj enako izplačljivemu kuponu.

1.26 Kapitalska zahteva podmodula tveganja spremembe kreditnih pribitkov bi morala temeljiti na obveznici ali posojilu z enako tržno vrednostjo, trajanjem in stopnjo kreditne kvalitete kot pri instrumentu dolgoživosti.

1.27 Kadar podjetja prodajajo dolgoživostne obveznice, bi morala kapitalsko zahtevo v zvezi s podmodulom dolgoživosti izračunati tako, kot da teoretični portfelj sestavljajo pogodbe o življenjskem zavarovanju, pri katerih se ob doživetju določene starosti izplača zahtevana vsota in ki skupno proizvajajo denarne tokove, enakovredne denarnim tokovom obveznice.

1.28 Podjetja dolgoživostnih obveznic, ki ne izpolnjujejo zahtev za tehnike za zmanjševanje tveganja iz členov 208 do 215 izvedbenih ukrepov, ne bi smela upoštevati za namene povišanja vrednosti v primeru izjemnih situacij v modulu tveganja iz pogodb življenjskega zavarovanja.

Pravila glede skladnosti in poročanja

- 1.29 Ta dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 uredbe o EIOPA. Pristojni organi in finančne institucije si v skladu s členom 16(3) uredbe o EIOPA na vsak način prizadevajo za spoštovanje smernic in priporočil.
- 1.30 Pristojni organi, ki upoštevajo ali nameravajo upoštevati te smernice, jih morajo ustrezno vključiti v svoj zakonodajni ali nadzorni okvir.
- 1.31 Pristojni organi v dveh mesecih po izdaji prevedenih različic smernic organu EIOPA potrdijo, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu navedejo razloge za njihovo neupoštevanje.
- 1.32 Če pristojni organi v tem roku ne bodo odgovorili, se bo štelo, da ne ravnajo v skladu s pravili glede poročanja, in se bo o njih tako tudi poročalo.

Končna določba o pregledu

- 1.33 Za pregled teh smernic je pristojen organ EIOPA.